

РЕШЕНИЕ

№ 7586

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 32 СЪСТАВ, в публично заседание на девети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ Й. ЙОТОВА КУПЕНОВА като разглежда докладваното от МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА Гражданско дело № 20231110167935 по описа за 2023 година

*** **СОФИЯ ЕАД**, ЕИК ***, представляван от ***, с адрес ГР.СОФИЯ, УЛ.***, №23Б, предявила установителни иски по чл.422 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.200 ЗЗД, вр. чл.153, ал.1 ЗЕ и по чл.422 ГПК, вр. чл.86 ЗЗД срещу **Й. З. Б.**, ЕГН *****, с адрес ГР.СОФИЯ, ЖК *** БЛ. 90, ВХ. Д, ЕТ. 6, АП. 139, за сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №59406/2018г. на СРС, 36 състав, а именно:

- **1159,92 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 1.10.2015 г. до 30.4.2017 г. в имот, находящ се в ГР.СОФИЯ, ЖК *** БЛ. 90, ВХ. Д, ЕТ. 6, АП. 139, аб.№ 230458, ведно със законна лихва от 11.9.2018 г. до изплащане на вземането

- **133,02 лв.** - представляваща обезщетение за забава за период от 15.9.2016 г. до 4.9.2018 г.

- **44 лв.** - представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за период 1.10.2015 г. до 30.4.2017 г. ведно със законна лихва от 11.9.2018 г. до изплащане на вземането

- **10,32 лв.** - представляваща обезщетение за забава за период от 15.9.2016 г. до 4.9.2018 г.

Ответникът оспорва исковите. Твърди, че не му е доставяна топлинна енергия на претендираната стойност, че доставената топлинна енергия представлява непоискана доставка, липсва воля на ЕС за приєдиняване към топлопреносната мрежа, че не съществува облигационна връзка между страните.

По спора между страните е постановено решение от 16.11.2020г. по гр.д. № 78251/2018г. по описа на СРС, 36 състав. Същото е отменено по реда на чл.303 ГПК от ВКС

и делото е върнато за ново разглеждане от СРС.

По делото са събрани писмени доказателства и заключения към СТЕ и ССЧЕ, които съдът кредитира, като обективни и съответващи на събраните по делото доказателства.

Относно наличието на облигационно отношение: не се спори и от събраните писмени доказателства /нотариален акт за замяна №158/9.7.1991г., нотд № 8689/91г. на нотариус към Втори РС/ се установява, че правото на собственост върху топлоснабдения имот е придобито от ответника Й. Б..

Според чл. 150, ал. 1 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, а съгласно изричната разпоредба на ал. 2 на същия член, Общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия.

Предвид изложеното ответникът е потребител на топлинна енергия и дължи плащане на стойността ѝ.

Относно дължимите суми: Съгласно чл.42 от Наредба №16-334/6.4.2007г. за топлоснабдяването топлинната енергия се заплаща в сроковете, посочени в писмените договори за продажба или в публичните общи условия за продажба на топлинна енергия, по цени съгласно наредбата по [чл. 36, ал. 3 ЗЕ](#). Съгласно чл.36 ОУ клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, а редът и начина за заплащане на услугата се определя от Продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. Видно от представените документи дялови разпределения за процесния период са извършени от „Техем Сървисиз“ ЕООД, поради което се дължи нейното заплащане на ищеца, съобразно общите условия. Правоотношението по доставка на топлинна енергия между страните в процесния период се урежда чрез договор, сключен при общи условия, одобрени от ДКЕВР. По отношение на исковия период са приложими ОУ, действащи от 27.06.2016 г., съгласно които купувачът изпада в забава в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят месечните дължими суми. Видно от заключението към ССЧЕ ищецът е издавал редовно фактури за помесечните задължения за целия исков период за топлинна енергия и за дялово разпределение, а след отчитане на отоплителния сезон, ищецът е сторнирал месечните прогнозни сметки с кредитни известия и е издал общи фактури. По отношенията на задълженията, станали изискуеми при действие на ОУ от 27.06.2016 г., не е необходима покана, за да бъде поставен длъжникът в забава, тъй като длъжниците изпадат в забава с изтичането на предвидения срок, съгласно чл.84, ал.1 ЗЗД.

Следва да се посочи, че в чл.32 ОУ от 27.06.2016 г. са посочени срокове за заплащане на задълженията само за топлинна енергия, но не и за дялово разпределение. По делото се

установява, че фактурите за заплащане на сумите за дялово разпределение се издават отделно от тези за заплащане на топлинна енергия и не се установява да са включени в общата фактура. Предвид липсата на предвидени в ОУ срокове за плащане на фактурите за дялово разпределение и липсата на покана за плащането им, съдът намира, че ответниците не са поставени в забава относно плащането на главниците за дялово разпределение, поради което и ответникът не дължи сумата 10,32 лв.- представляваща обезщетение за забава за период от 15.9.2016 г. до 4.9.2018 г.

Относно възражението за давност: заявлението по чл.410 ГПК, с което е прекъсната давността, предвид предявяването на иск по чл.422 ГПК, е подадено на 11.9.2018г. Погасени по давност са вземанията с настъпил падеж преди повече от 3 години от датата на подаване на заявлението. В случая погасен по давност е периодът, изтекъл преди 1.8.2015г., а исковите са предявени за по-късен период - 1.10.2015 г. до 30.4.2017 г., предвид което възражението за давност е неоснователно.

Относно възражението, че е налице непоискана доставка: Следва да се посочи, че по въпросите дали потребителите на топлинна енергия в сграда с етажна собственост дължат заплащане на разпределените им сума за сградна инсталация и дали това представлява непоръчана доставка е постановено решение на Съда на Европейския съюз по съединени дела C-708/17 и C-725/17 от 5.12.2019г., което СЕС се е произнесъл по въпросите на „запитващите юрисдикции да се установи дали член 27 от Директива 2011/83 във връзка с член 5, параграфи 1 и 5 от Директива 2005/29 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент. Непоръчаната доставка е дефинирана като „доставянето на стоки или предоставянето на услуги, непоръчани от потребителите“. В това отношение Съдът е посочвал, че „изпращане на непоръчани стоки“ по смисъла на точка 29 от приложение I към Директива 2005/29, към която препраща член 27 от Директива 2011/83, е по-специално поведението, изразяващо се в настояване от търговеца потребителят да му плати за стока или услуга, доставена на потребителя, но непоръчана от него (решение от 13 септември 2018 г., Wind Tre и Vodafone Italia, C-54/17 и C-55/17, EU:C:2018:710, т. 43). Целта на член 27 от Директива 2011/83 е така да попречи на търговеца да наложи на потребителя договорно правоотношение, за което той не е дал свободно съгласие. В настоящия случай член 133, алинея 2 от Закона за енергетиката предвижда, че присъединяването на инсталациите на клиентите в сграда — етажна собственост, се извършва с писмено съгласие на собствениците, притежаващи най-малко две трети от собствеността в сградата — етажна собственост. Освен това, видно от данните, предоставени от запитващите юрисдикции, член 153, алинея 1 от този закон предвижда, че собствениците и титулярите на вещно право на ползване в сграда — етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти

на топлинна енергия. На това основание те са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия. Също така в член 153, алинея 6 от Закона за енергетиката се уточнява, че клиентите в сграда — етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата. От тези разпоредби следва, че доставката на отопление в сграда — етажна собственост, е резултат от искане, направено за сметка на всички етажни собственици в съответствие с предвидените в националното право особени правила за етажната собственост. В това отношение във връзка с обстоятелството, че както в настоящия случай, съответните етажни собственици не са участвали в приемането на решението или са му се противопоставили, Съдът неотдавна постанови, че при спор за парично задължение, произтичащо от решение на специално предвиденото в българското право общо събрание на етажните собственици, всеки етажнен собственик, придобивайки качеството на етажнен собственик на сграда и оставайки такъв, се съгласява да изпълнява всички разпоредби на акта, регулиращ съответната етажна собственост, и решенията, приемани от общото събрание на собствениците на сградата (вж. в този смисъл решение от 8 май 2019 г., Кер, C-25/18, EU:C:2019:376, т. 29). При тези условия подаването на топлинна енергия за сградната инсталация, а оттам и за общите части на сграда — етажна собственост, което се извършва вследствие на взетото от етажната собственост решение за присъединяване на сградата към централното отопление, не може да се смята за непоръчана доставка на централно отопление по смисъла на член 27 от Директива 2011/83.“ По тези съображения на втория и третия въпрос по дело C-708/17 и на въпросите по дело C-725/17 СЕС е отговорил, че член 27 от Директива 2011/83 във връзка с член 5, параграфи 1 и 5 от Директива 2005/29 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент.

По нататък СЕС е отговорил и на въпроса дали член 13, параграф 2 от Директива 2006/32 и член 10, параграф 1 от Директива 2012/27 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки етажнен собственик пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент. В подкрепа на твърдението си за несъвместимост на този метод на фактуриране с правото на Съюза ответникът в главното производство по дело C-708/17 припомня, че този метод не позволява по отношение на всеки обитател на сграда — етажна собственост, да се определи какво е реално потребеното количество топлинна енергия, отдадено от сградната инсталация, която преминава през апартамента му. Директиви 2006/32 и 2012/27 обаче задължавали доставчиците на енергия да фактурират на крайния клиент само действително потребените от него количества, което следователно изключвало възможността сметките да

се изчисляват пропорционално на отопляемия обем на съответния апартамент. Нито обаче от текста на член 13, параграф 2 от Директива 2006/32 и член 10, параграф 1 от Директива 2012/27, нито от общия разум и целта на правната уредба, от която са част тези разпоредби, следва, че те налагат подобно задължение. Всъщност следва да се припомни, че както се посочва в член 1 от всяка от тях, Директиви 2006/32 и 2012/27 имат за цел да способстват за по-добра енергийна ефективност. В този контекст, както следва от съображения 1 и 20 от Директива 2006/32 и от съображение 8 от Директива 2012/27, за постигането на тази цел се изисква участието на цялата енергийна верига — от производителя на енергията до крайния клиент, който я потребява. В това отношение в съображение 29 от Директива 2006/32 се уточнява, че за да се даде възможност на крайните потребители да са по-добре информирани при вземането на решения по отношение на индивидуалното си потребление на енергия, те следва да получат достатъчно количество информация за това, както и всякаква друга необходима информация, като например информация за съществуващите мерки за повишаване на енергийната ефективност, сравнителни профили на крайно потребление или конкретни технически спецификации на оборудване, което ползва енергия, в това число оборудване „четвърти фактор“ или друго подобно. Именно по тази причина член 13, параграф 2 от тази директива предвижда държавите членки да гарантират, че когато е уместно, сметките ще се изготвят от енергоразпределителните предприятия, операторите на разпределителната мрежа и дружествата за търговия с енергия на дребно въз основа на реалното енергийно потребление. Както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 74 от заключението си, безспорно употребата на израза „когато е уместно“ в тази разпоредба показва, че тя трябва задължително да се тълкува във връзка с член 13, параграф 1 от Директивата. В последната разпоредба обаче се посочва, че „доколкото това е технически осъществимо, финансово обосновано и пропорционално спрямо потенциалните енергийни спестявания“, държавите членки гарантират, че при крайните потребители в частност на електроенергия и централно топлоснабдяване ще се осигуряват индивидуални измервателни уреди, които точно отчитат реално консумираното количество енергия от крайния потребител. Видно от документите от подготвителните работи по Директива 2006/32, и в частност от доклада на Парламента от 2 май 2005 г. относно предложението за директива на Европейския парламент и на Съвета относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги (A6—0130/2005), волята на законодателя на Съюза е при монтирането на индивидуални измервателни уреди, позволяващи да се отчита реалното, действителното потребление на крайния клиент, да се взема предвид практическата възможност за монтиране на такива уреди в определени, понякога твърде стари сгради, доколкото той преценява, че монтирането им невинаги би било реалистично, разумно и пропорционално предвид прекомерните разходи, които би могло да наложи. Ето защо, доколкото невинаги има възможност за монтиране на индивидуални измервателни уреди, самите сметки могат да се изготвят въз основа на реалното енергийно потребление само когато това е технически осъществимо, както впрочем потвърждава употребата на израза „когато е уместно“ в член 13, параграф 2 от Директива 2006/32. Документите от подготвителните работи по Директива 2012/27, и по-

специално докладът на Парламента от 30 юли 2012 г. относно предложението за директива на Европейския парламент и на Съвета относно енергийната ефективност и за отмяна на Директива 2004/8/ЕО и Директива 2006/32/ЕО (А7—0265/2012), показват, че при преработването на Директива 2006/32 законодателят на Съюза взема предвид същите съображения и ги отразява в член 9, параграф 1, член 9, параграф 3, втора и трета алинея и член 10, параграф 1 от Директива 2012/27. Така член 9, параграф 1 от тази директива задължава държавите членки да гарантират, че доколкото това е технически осъществимо, финансово обосновано и пропорционално спрямо потенциалните икономии на енергия, при крайните клиенти на енергия ще се осигуряват индивидуални измервателни уреди, които точно отразяват действителното енергопотребление. Що се отнася до фактурирането, член 10, параграф 1 от посочената директива предвижда, че когато крайните клиенти не разполагат с интелигентните измервателни уреди, посочени в Директива 2009/72 и Директива 2009/73, държавите членки правят необходимото най-късно към 31 декември 2014 г. информацията относно фактурирането да бъде точна и да се основава на действителното потребление в съответствие с приложение VII, точка 1.1, когато това е технически възможно и икономически оправдано. Следва да се добави, че в Директива 2012/27 законодателят на Съюза взема предвид особеността на сградите — етажна собственост, които се снабдяват от районна отоплителна система. Всъщност член 9, параграф 3, втора алинея от тази директива предвижда, че държавите членки трябва да се погрижат в този тип сгради да се монтират индивидуални измервателни уреди най-късно до 31 декември 2016 г., но същевременно в тази разпоредба се уточнява, че когато използването на индивидуални измервателни уреди не е технически осъществимо или разходно ефективно, ще се използват индивидуални топлинни разпределители за определяне на потреблението на топлинна енергия от всеки радиатор, освен ако държавата членка не докаже, че монтирането на подобни топлинни разпределители не би било разходно ефективно. В такива случаи може да се помисли за използване на алтернативни разходно ефективни методи за измерване на потреблението на топлинна енергия. Като се имат предвид обаче данните, доведени до знанието на Съда, в такива сгради в режим на етажна собственост, каквито са обсъжданите в главните производства, изглежда почти немислимо да може изцяло да се индивидуализират сметките за отопление, особено що се отнася до сградната инсталация и общите части. Що се отнася по-конкретно до сградната инсталация, от тези данни следва, че както поддържа ЕВН, може да е трудно и дори невъзможно да се определи с точност количеството топлоенергия, отдадено от тази инсталация във всеки апартамент. Всъщност това количество топлоенергия включва не само топлоенергията, отдавана вътре в съответния апартамент от физическите компоненти на сградната инсталация като топлопроводите и тръбите, които минават през този апартамент, но и топлообмена между отопляваните и неотопляваните обекти. В този смисъл, както отбелязва генералният адвокат в точка 85 от заключението си, отделните апартаменти в сградите в режим на етажна собственост не са топлинно независими, тъй като топлината циркулира между отопляваните и по-малко отопляваните или съвсем неотопляваните помещения. Ето защо се явява технически трудно да се определи точното индивидуално

потребление на всеки обитател на съответната сграда — етажна собственост, що се отнася до топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация. Що се отнася до използвания за целите на фактурирането метод за изчисляване на потреблението на топлинна енергия в сградите — етажна собственост, следва да се отбележи, че държавите членки разполагат с широка свобода на действие. Всъщност, както от съображение 12 и член 1 от Директива 2006/32, така и от съображение 20 и член 1 от Директива 2012/27 следва, че с тези две директиви се цели на държавите членки да се осигури обща рамка, която да им позволи да вземат подходящи мерки за намаляване на енергийното потребление, като същевременно им се остави възможността да подберат условията за изпълнение (вж. в този смисъл решение от 7 август 2018 г., *Saras Energía*, C-561/16, EU:C:2018:633, т. 24 и цитираната съдебна практика). Поради това член 9, параграф 3, трета алинея от Директива 2012/27 предвижда, че държавите членки имат възможност да въведат прозрачни правила за разпределение на разходите за потреблението на топлинна енергия или топла вода, така че в частност да могат да разграничават разходите за топла вода за битови нужди, разходите за топлинна енергия, отдавана от сградната инсталация и с цел отопление на общите помещения, и съответно разходите с цел отопляване на апартаментите. В настоящия случай обаче разглежданата в главните производства национална правна уредба видимо отговаря на съдържащите се в тази разпоредба насоки, тъй като предвижда, че разходите за топлинна енергия се разделят на разходи за топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, разходи за топлинната енергия за отопление на общите части и разходи за топлинната енергия за отопление на имотите. В този смисъл предвид признатата на държавите членки широка свобода на действие следва да се приеме, че Директива 2006/32 и Директива 2012/27 допускат метода на изчисляването на отдадената от сградната инсталация топлоенергия пропорционално на отопляемия обем на всеки апартамент. По изложените съображения на първия въпрос по дело C-708/17 следва да се отговори, че член 13, параграф 2 от Директива 2006/32 и член 10, параграф 1 от Директива 2012/27 трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент.“

С оглед на цитираните части от решението на СЕС, възраженията на ответника са неоснователни.

Съгласно заключението към СТЕ за периода за периода 1.10.2015 г. до 30.4.2017 г. задължението за доставена топлинна енергия е в размер на 1154,05лв.

Съгласно ССЧЕ, неплатените суми за периода 1.10.2015 г. до 30.4.2017 г. са 1153,92лв. – главница; 133,02 лв. - представляваща обезщетение за забава за период от 15.9.2016 г. до 4.9.2018 г.; 44 лв. - представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за период 1.10.2015 г. до 30.4.2017 г. В периода 8.4.2021г.-15.11.2023г. са извършени плащания на стойност 1380,67лв., с които са погасявани задължения за съдебни разноси, както и сумата 47,24лв. – обезщетение за забава, като остава задължение в размер на 85,78лв. Не се установява дали с тези суми са погасени съдебни разноси по гр.д. №

78251/2018г. по описа на СРС, 36 състав. Ако такива са били събрани, то ответникът има право да поиска издаване на обратен изпълнителен лист по реда на чл.309, ал.2 ГПК, вр. чл.245, ал.3 ГПК, като представи удостоверение от ЧСИ за платените суми по изпълнителното дело.

Относно размера на дължимите суми съдът кредитира ССЧЕ, тъй като са взети предвид извършените плащания.

Относно разноските: ищецът е направил разноски за предходното производство в размер на 969,97лв. – по гр.д. № 78251/2018г. по описа на СРС, 36 състав, а по настоящото производство – 700 лв. или общият размер на разноските е 1669,97лв. На ищеца следва да се присъди сумата 1591,19лв. – разноски по делата, съразмерно с уважената част от исковете.

Ответникът не е представил доказателства да е сторил разноски по настоящото производство и по гр.д. № 78251/2018г. по описа на СРС, 36 състав. Следва да му се присъди сумата 50лв. – разноски пред ВКС в производството по чл.303 ГПК

Воден от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че **Й. З. Б.**, ЕГН *****, с адрес ГР.СОФИЯ, ЖК *** БЛ. 90, ВХ. Д, ЕТ. 6, АП. 139, дължи на *** СОФИЯ ЕАД, ЕИК ***, представляван от ***, с адрес ГР.СОФИЯ, УЛ.***, №23Б сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №59406/2018г. на СРС, 36 състав, а именно:

- **1153,92лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 1.10.2015 г. до 30.4.2017 г. в имот, находящ се в ГР.СОФИЯ, ЖК *** БЛ. 90, ВХ. Д, ЕТ. 6, АП. 139, аб.№ 230458, ведно със законна лихва от 11.9.2018 г. до изплащане на вземането, като ОТХВЪРЛЯ иска за сумата над 1153,92лв. до предявения размер от **1159,92 лв.**

- **85,78лв.** - представляваща обезщетение за забава за период от 15.9.2016 г. до 4.9.2018 г., като ОТХВЪРЛЯ иска за сумата над 85,78лв. до предявения размер от **133,02 лв.**

- **44 лв.** - представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за период 1.10.2015 г. до 30.4.2017 г. ведно със законна лихва от 11.9.2018 г. до изплащане на вземането

ОТХВЪРЛЯ предявения от *** **СОФИЯ ЕАД**, ЕИК ***, представляван от ***, с адрес ГР.СОФИЯ, УЛ.***, №23Б срещу **Й. З. Б.**, ЕГН *****, с адрес ГР.СОФИЯ, ЖК *** БЛ. 90, ВХ. Д, ЕТ. 6, АП. 139, иск за сумата **10,32 лв.**- представляваща обезщетение за забава за

период от 15.9.2016 г. до 4.9.2018 г.

ОСЪЖДА Й. З. Б., ЕГН *****, с адрес ГР.СОФИЯ, ЖК *** БЛ. 90, ВХ. Д, ЕТ. 6, АП. 139, да плати на *** **СОФИЯ ЕАД,** ЕИК ***, представляван от ***, с адрес ГР.СОФИЯ, УЛ.***, №23Б, сумата 1591,19лв. – разноси по делата, съразмерно с уважената част от исковите.

ОСЪЖДА *** **СОФИЯ ЕАД,** ЕИК ***, представляван от ***, с адрес ГР.СОФИЯ, УЛ.***, №23Б да плати на **Й. З. Б.,** ЕГН *****, с адрес ГР.СОФИЯ, ЖК *** БЛ. 90, ВХ. Д, ЕТ. 6, АП. 139, сумата 50лв. – разноси по гр.д. № 786/2023г. на ВКС.

Решението е постановено при участието на подпомагаща страна на ищеца – „Техем Сървисиз“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____